

*Сегеда Л.М.,
аспірант кафедри банківської справи,
Тернопільський національний економічний університет*

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ДІЯЛЬНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОГО БАНКУ УКРАЇНИ ЯК ОСНОВНОГО ПРОВІДНИКА МОНЕТАРНОЇ ПОЛІТИКИ

Анотація. У статті проаналізовано роль Національного банку України в забезпеченні економічної стабільності держави. Охарактеризовано статус і основні функції центрального банку України. Проаналізований сучасний стан та тенденції розвитку грошово-кредитної сфери України, виявлені негативні фактори впливу на її функціонування. Визначено основні проблеми реалізації монетарної політики НБУ та окреслено напрями їх вирішення.

Ключові слова: грошово-кредитна політика, центральний банк, економіка, інфляційне таргетування, монетарна політика, інфляція, цінова стабільність, валютний курс.

Постановка проблеми. Світовий досвід засвідчує, що нестабільність економічного зростання, зростання рівня інфляції та безробіття – це одні із центральних проблем, якими повинна опікуватись держава, виходячи за межі своєї перерозподільної функції, оскільки, якщо такі проблеми мають місце, то це означає, що ринок неспроможний самостійно регулювати економіку належним чином.

Практика багатьох країн доводить, що без ефективного державного регулювання ринку та без законодавчого забезпечення державою стабільного порядку існування неможливим стає широкомасштабний розвиток сучасної ринкової економіки, адже лише завдяки законодавчому механізму держава спроможна забезпечити оптимальне поєднання приватних і суспільних інтересів. Одним із найбільш потужних каналів державного регулятивного впливу на економічні відносини залишається регулювання грошово-кредитної сфери. Цей факт залишає відкритим питання вирішення проблем ефективності грошово-кредитної політики, вдосконалення механізму реалізації монетарної політики Національного банку України шляхом покращення дієвості сукупного інструментарію та узгодженості цілей грошово-кредитної політики із цілями інших напрямів макроекономічного регулювання. Вірний вибір спрямованості монетарної політики на тому чи іншому етапі розвитку економічних відносин може не лише сприяти покращенню функціонування фінансових ринків, а через них – впливу на динаміку реального сектору економіки, але й спроможний покращити рівень довіри суспільства до діяльності державних органів.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Оцінкою монетарної політики Національного банку України займалися такі вітчизняні науковці, як А. Мороз, М. Панковець, О. Вовчак, О. Дзюблюк, В. Козюк, Т. Савченко, В. Стельмах та ін. Особливості реалізації інструментів монетарної політики центральних банків аналізували такі науковці, як Дж. Уїкс, Е. Аргов, Б. Грінуолд, Д. Стігліц тощо. Водночас актуальними є питання правильного вибору та оцінки досягнення задекларованих цілей монетарної політики, не повною мірою висвітленими залиша-

ються питання ефективності проведеного НБУ грошово-кредитного регулювання та аналіз його впливу на економічний розвиток країни.

Метою статті є визначення ролі Національного банку України в економічному зростанні країни, аналіз ефективності реалізації ним монетарної політики та окреслення напрямів її вдосконалення.

Виклад основного матеріалу дослідження. Аналізуючи особливості економічного розвитку різних країн за останнє століття, можна пересвідчитись, що єдиного надійного механізму, який би запобігав диспропорції грошово-кредитної галузі, немає. В Україні вкотре загострилась проблема значного рівня інфляції, а діяльність комерційних банків не завжди відповідає міжнародним стандартам та стратегічним інтересам розвитку національної економіки, а це потребує від центрального банку країни додаткових зусиль у сфері регулювання грошового обігу та нагляду за діяльністю кредитних інститутів. Адже саме від довіри населення до емісійного центру країни та гнучкої ефективності роботи кредитно-фінансової системи країни залежить формування заощаджень, господарська активність, прийняття інвестиційних рішень, стійкість економічного розвитку та в кінцевому підсумку – підтримка стабільності купівельної спроможності

В Україні із становленням ринкових відносин суттєво змінилася роль держави у регулюванні економічних процесів, цілі якої полягають у забезпеченні стійкого зростання виробництва, підтриманні високого рівня зайнятості, стабільності, купівельної спроможності грошової одиниці та рівноваги у зовнішній торгівлі. У сучасній економіці велике значення мають підтримка стабільності грошової одиниці, достатнє забезпечення капіталом, а також захищена від криз банківська система. Успішність досягнення таких цілей значною мірою залежить від гнучкої ефективності грошово-кредитного регулювання.

Глибокий всебічний аналіз організації грошово-кредитних відносин неможливий без виділення ролі центрального банку як керівного органу банківської системи, функціонування якого і забезпечує можливість реалізації державної економічної політики у грошово-кредитній сфері. Центральному банку з огляду на його положення першорядності у дворівневій банківській системі належить відповідно провідне місце у формуванні усього механізму грошово-кредитних відносин, адже основні умови останніх задаються передусім на рівні центрального банку. ЦБ, виходячи із власних завдань і притаманних йому базових функцій, формує підґрунтя для ефективного фінансового (грошово-кредитного) посередництва усіх банківських установ країни в процесі розширеного відтворення.

Як правило, центральний банк є юридично незалежною установою від виконавчих органів влади, однак, маючи монополне право випуску грошових коштів в обіг, будучи при

цьому свого роду резервним фондом для держави, повинен бути чітко обмеженим законодавчим полем. Його головне призначення полягає у забезпеченні стійкості національної грошової одиниці країни через правильне регулювання грошово-кредитної сфери та у дотриманні стабільності і благонадійності всієї банківської системи. Центральний банк також впливає на активність економічної динаміки, дієвість платіжно-розрахункового механізму, регулювання сальдо платіжного балансу, що впливає на економічну і політичну ситуацію в державі та вимагає дослідження теоретичного підґрунтя діяльності центрального банку і сфер, на які він має безпосередній вплив.

Специфіка функціонування центрального банку полягає у тому, що він, з одного боку, реалізує політику державного регулювання економіки, відповідає за стан грошового обігу в країні, представляючи інтереси держави; а з іншого – забезпечує ефективність функціонування банківської системи на ринку кредитних ресурсів.

В умовах ринкової економіки варто відзначити різносторонній характер діяльності центрального банку. Центральний банк є регулятором державної економіки в умовах ринку через грошово-кредитну політику.

Звичайно, центральний банк як виокремлений ключовий елемент банківської системи з усіма його сучасними функціями і операціями почав функціонувати відносно недавно (кінець 19 – початок 20 століття). І першою функцією, яка в процесі історичного розвитку почала вирізняти центральний банк з-поміж інших, є монополієне право на емісію банкнот держави (у 1668 році був створений центральний банк Швеції – Риксбанк), хоча директивним шляхом також створювалися центральні банки, як от у США – Федеративна резервна система, у Німеччині – Бундесбанк. Держава приймала рішення про необхідність створення цієї установи з метою покладення на плечі останньої карбування та випуску грошових коштів та регулювання їх обігу. Та все ж центральний банк виступає у ролі емісійного центру держави, який представляє інтереси країни, однак це відбивається на його незалежності. А з розвитком паперово-кредитних і електронних грошей збільшується вплив держави на економіку, представником якої і є саме центральний банк.

Та однозначної відповіді щодо залежності чи незалежності центрального банку від державної влади немає, тому й ведуться невпинні дискусії щодо його статусу. Адже, з одного боку, центральний банк виступає у ролі головуючого члена банківської системи, яка націлена на одержання прибутку, з іншого – це провідний орган держави, який забезпечує грошово-кредитне регулювання з метою досягнення макроекономічної рівноваги та стабільності національної грошової одиниці. Це показує двоякість ролі центрального банку між банківською системою і державою, де він виступає єдиним посередником, який є емісійним центром, що регулює грошовий обіг, контролює банківську систему, забезпечує реалізацію грошово-кредитної політики з метою досягнення макроекономічного розвитку держави.

І саме через монетарну політику виявляється роль центробанку, через яку він безпосередньо впливає на всі галузі без винятку та всіх суб'єктів ринку, але у цьому контексті складно позиціювати центробанк власне як звичайну банківську установу, адже він суттєво вирізняється з-поміж інших банків, хоча і здійснює емісію грошових коштів, займається кредитуванням, депозитами та розрахунковими операціями нехай і обмеженого кола клієнтів (інших банківських установ та держави).

Центральний банк – це специфічна банківська установа, яка є ключовим елементом банківської системи та держав-

ного регулювання грошово-кредитних відносин (забезпечення макроекономічної рівноваги, емісійний центр, який забезпечує рівновагу грошового обігу), що представляє державу в умовах ринкової економіки.

Та фінансова криза 2008 року зумовила необхідність перегляду функціонального значення та ролі центрального банку як провідного регулятора макроекономічних процесів з метою перерозподілу функціональних обов'язків усім іншим господарським суб'єктам держави для раціонального вирішення кризових наслідкових явищ саме через грошово-кредитне регулювання.

На практиці це впроваджується за умови чітко визначених кінцевих цілей діяльності центрального банку, розроблених згідно з наперед визначеним механізмом регулювання грошово-кредитної сфери, що зумовлює детальніше вивчення інструментарію реалізації грошово-кредитної політики та найбільш оптимальних та раціональних методів впливу через центральний банк на перебіг господарських процесів в умовах становлення ринкових відносин.

За 99 статтею Конституції України [1] саме центральний банк відповідає за забезпечення стабільності грошової одиниці. Стаття 100 Конституції зобов'язує центральний банк через Раду Національного банку України розробляти основні засади грошово-кредитної політики та здійснювати контроль за її проведенням.

Таким чином, економічний розвиток України, ефективне функціонування її банківської системи та стабільність грошової одиниці здебільшого залежать від ефективної монетарної політики Національного банку України. Водночас значні кризові явища як в економіці країни, так і в банківській системі, збитковість функціонування комерційних банків, яка на початок 2017 року становила 158 967 млн. грн., розкручування інфляційних процесів (15,1% (березень 2017 року) з 43,3% у 2015 році) яскраво засвідчують про значні прогалини у формуванні та здійсненні монетарної політики НБУ.

Так, першим основним питанням є взятий НБУ курс на таргетування інфляції. Водночас, скопіювавши класичну модель, яку використовували провідні країни світу, центральний банк країни не врахував, що ефект від її дії стане діаметрально протилежним для умов перехідної економіки. Так, за словами професора А. Гальчинського, «вона не враховує структурну двоїстість інфляційного процесу, поєднання в ньому так званої інфляції попиту, яка має монетарну природу і дійсно стримується стисненням пропозиції грошей, і так званої інфляції витрат, яка формується на іншій, немонетарній основі. Підвищення тарифів – це один із прикладів інфляції витрат. Їх регулювання – функція не НБУ, а уряду. У цьому разі стискання пропозиції грошей дає негативний ефект» [2].

У ситуації із Національним банком України невідомо, яким чином вирішити дилему двоїстої природи походження інфляційних процесів у країні. Крім того, однією зі слабких сторін режиму інфляційного таргетування є значне зниження ефективності його дій у разі відсутності довіри суспільства до політики центрального банку, що в Україні проявляється досить чітко.

У цьому контексті варто також відзначити, що точного формулювання поняття цінової стабільності немає. До прикладу, в огляді Банку Англії «Мистецтво інфляційного таргетування – 2012» [3] можна знайти такі рядки: «Загальна думка полягає в тому, що за перевищення порога в 3–4% інфляція приводить до надмірних витрат на підтримку рівня добробуту, тоді як імовірний вигреш від інфляції нижче 2% навряд чи переважає переваги позитивного таргету інфляції».

Також не існує точного визначення оптимального рівня інфляції у країнах із переходом на ринкову основу. До прикладу, у країнах, в яких існує інфляційне таргетування, її рівень варіював від 1–3% (Ізраїль, Нова Зеландія) і 2% (Великобританія, Швеція) до $8,7 \pm 2\%$ (Гана). При цьому Чехія та Перу визначали цільову інфляцію як $2 \pm 1\%$, а Канада – 2%. В інших країнах цільова інфляція була вищою: Австралія – 2–3%, Вірменія – $4 \pm 1,5\%$, Бразилія – $4,5 \pm 2\%$ тощо [4].

Іншим важливим питанням, яке прямо впливає на ефективність реалізації монетарної політики НБУ, є питання вибору його основної функції. Так, стабільність грошової одиниці згідно з Конституцією є основною функцією НБУ. Водночас її реалізація неможлива винятково інструментами монетарної політики, адже вона тісно пов'язана з такими поняттями, як фінансова стабільність, зайнятість, економічне зростання. До прикладу, метою Банку Англії є підтримка стабільності цін і забезпечення економічного зростання, цільовою функцією Федеральної резервної системи США є мінімізація безробіття, підтримка стабільності цін і забезпечення стабільності фінансової системи. Відтак актуальним залишається питання розширення базової функції центрального банку України, адже й власне забезпечення стабільності національної грошової одиниці має бути реалізоване спільними зусиллями уряду й НБУ[5].

Іншим актуальним питанням, реалізація якого спричинила значні негативні наслідки для економіки країни, є питання лібералізації валютного курсу. Попри те, що система плаваючого валютного курсу є беззаперечним атрибутом ринкової економіки, дієвим інструментом саморегулювання платіжного балансу, його впровадження в Україні мало, на наш погляд, спішний характер. Фактично його запровадження поставило нашу державу у цілковиту залежність від зовнішніх шоків, адже монетарна політика перебуває у повній залежності від іноземних запозичень, а валютна криза спричинила банківську кризу. Так, доцільно було спершу застосувати механізм валютного коридору, як це відбулось у Польщі. До переходу до режиму нерегульованого плавання валютного курсу в цій країні був впроваджений перехідний період терміном два роки. Протягом цього часу застосовувався коридор коливань валютного курсу злотого до євро на рівні не більш як 15% [5].

Також лібералізація валютного курсу можлива лише в період стабільності, а не в кризовий період, як це відбувалось в Україні. Більше того, за умов кризових явищ запускається механізм девальвації національної валюти, що звужує можливості лібералізації.

Варто також відзначити, що колишня голова НБУ В. Гонтарєва зауважила, що «у нас в Конституції написано, що Національний банк відповідає за стабільність грошової одиниці України. Всі чомусь думають, що забезпечення стабільності грошової одиниці – це її курс щодо долара, євро або російського рубля. Цінова стабільність – це насправді стабільність наших цін, це інфляція, це ніяк не курс долара до гривні», таким чином давши зрозуміти, що НБУ ніяким чином не має стосунку до формування валютного курсу. Так, публічне оголошення регулятором відмови від підтримки курсу національної валюти спричинило позапідпорядкованість курсової динаміки гривні для монетарної політики. А це спричинило відмову від гривні на користь долара, сприяло подальшому прискоренню інфляційних процесів, розвитку спекулятивного валютного ринку. Однак варто вказати, що власне стабільність грошової одиниці забезпечується внутрішньою стабільністю, тобто інфляцією, та зовнішньою стабільністю – валютним курсом. І нерозуміння

цього базового поняття головою центробанку України серйозно відобразилось на житті громадян значним знеціненням гривні.

Також важливою проблемою є неефективність трансмісійного механізму. До прикладу, для операцій на міжбанківському грошовому ринку НБУ використовує короткострокову процентну ставку «овернайт». Однак її показники постійно змінюються, тому вона не може стати основою для зміни пропозиції грошей. Так, у період значного зниження ліквідності банківської системи її розмір сягав більше 60%, тоді як у період надмірної ліквідності – міг впасти до 1–3%. Такий стан пояснюється незначним впливом центрального банку країни на формування короткострокових ресурсів у зв'язку із нечутливістю міжбанківського ринку до імпульсів процентних ставок банку [6, с. 126]. Така ситуація засвідчує, що ще на першій стадії дії трансмісійного механізму присутній розрив у процентному каналі. НБУ не в змозі інструментами процентної політики впливати на основні макроекономічні змінні, зокрема й інфляцію.

Сам же НБУ і сам визнає, що не в змозі повною мірою вплинути на процентні ставки банків наявними засобами. Так, в «Інфляційному звіті» за 2016 рік [7] зазначається: «Стійке зниження інфляційного тиску на тлі подальшого зменшення ризиків для цінової стабільності дало змогу Національному банку протягом 2016 року послідовно і активно пом'якшувати монетарну політику – облікова ставка знижувалась 6 разів із 22% до 14%. Це відображалось у відповідному зменшенні короткострокових процентних ставок на міжбанківському ринку та забезпечувало зниження ставок за ОВДП і роздрібних ставок комерційних банків за депозитами та кредитами. Однак загалом реальні процентні ставки залишались відносно високими...» [8].

Крім того, варто вдосконалити інструменти грошово-кредитної політики, зокрема, підвищити ефективність процентної політики, яка має бути спрямована на стимулювання банківського кредитування реального сектору. Варто знизити ключові процентні ставки, що сприятиме доступності кредитів рефінансування для комерційних банків і стимулюватиме їх вкладати вільні ресурси, які знаходяться на кореспондентських рахунках, у реальний сектор. Варто зауважити, що з квітня 2016 року до березня 2017 року НБУ знижував облікову ставку п'ять разів – з 22% до 15%. Та навіть за такого зниження ставки зависокі, щоб стимулювати ріст економіки. Якщо раніше НБУ давав грошові ресурси банківським установам (через тендер) під облікову ставку, то вже з квітня 2016 року її рівень відповідає ставці за депозитними сертифікатами на 14 днів. Це означає, що під облікову ставку регулятор купує гроші у комерційних банків. За таких умов говорити про кредитування реального сектору на доступних умовах просто нелогічно. Таким чином, процентна політика регулятора спричинила вимивання гривневих коштів із реального сектору.

Щодо політики рефінансування, то починаючи з квітня 2016 р. кредити рефінансування за усіма інструментами надаються за єдиною ставкою (облікова ставка + 2 п. п.). Таким чином, регулятор ставить в однакові умови кредити овернайт (які надаються за ініціативи комерційних банків) та, до прикладу, тендерні кредити (надаються за ініціативи регулятора).

Крім того, у грошовій сфері та монетарній політиці останніми роками простежуються дисбаланси, які проявляються в обсягах мобілізованих коштів за депозитними сертифікатами НБУ та кредитами рефінансування. Так, до прикладу, за січень-вересень 2016 року банківські установи отримали 26,6 млрд. грн. кредитів рефінансування, при цьому заборгованість перед НБУ за цими операціями становила близько

85 млрд. грн. За депозитними сертифікатами НБУ було мобілізовано 60 млрд. грн., при цьому залишки на кореспондентських рахунках комерційних банків становили приблизно 40 млрд. грн. Так, більш привабливі депозитні сертифікати практично дестабілізували міжбанківський кредитний ринок [8].

Також доцільно лімітувати обсяги операцій НБУ з ОВДП задля запобігання розкручуванню інфляційних процесів. Для ефективнішого управління ліквідністю банківської системи варто більш активно застосовувати операції із викупу або зворотного викупу цінних паперів (операції репо), результат яких автоматично регулює загальний стан ліквідності в обох напрямках, підвищуючи, таким чином, ефективність управління ліквідністю. Підвищення ефективності застосування інструментів монетарної політики регулятора сприятиме більшій прозорості їх застосування, що стимулюватиме підвищення довіри до банківської системи країни та покращить управління банківською ліквідністю [9].

Таким чином, підсумовуючи, варто зазначити, що Національний банк України, за яким закріплена функція основного органу, що відповідає за формування та реалізацію грошово-кредитної політики, не повною мірою виконує покладені на нього функції. Так, у процесі аналізу виконання ним основних засад грошово-кредитної політики чітко простежується практичне недотримання їх основних завдань і цільових орієнтирів. У результаті дій НБУ банківська система, яка мала стимулювати реальний сектор економіки, має серйозні проблеми, зумовлені трикратною девальвацією гривні, кризою у кредитному секторі і політикою очищення, внаслідок якої із 186 банківських установ станом на березень 2017 року залишилось 93. Показник рентабельності капіталу та активів банків уже давно показує від'ємний результат – станом на початок 2017 року – $-15,05\%$ та $-1,63\%$ відповідно. Щодо кредитного мультиплікатора, показник якого свідчить про можливість банківської системи трансформувати монетарну базу у широкі гроші, то він становить 1,7–2. У Польщі, до прикладу, – 6. Частка активів десяти найбільших банків теж засвідчує значну концентрацію. Так, якщо у березні 2014 року вказаний показник становив $55,5\%$, то станом на початок 2017 року – $62,5\%$, що є досить загрозливим явищем, адже зростає і частка іноземного капіталу.

Підвищенню ефективності монетарної політики, на нашу думку, сприятиме забезпечення стабільного функціонування банківської системи України, зокрема і підвищення її фінансової стійкості та конкурентоспроможності. Крім того, НБУ слід більш зважено та обережно здійснювати валютну політику, більш прозоро здійснювати грошово-кредитну політику, забезпечувати довіру до власної діяльності, зокрема і шляхом підвищення ясності та відкритості функціонування. Такі заходи підвищать стійкість грошово-кредитної системи та економіки України до впливу наявних та можливих загроз.

Висновки. Комплекс заходів та монетарних інструментів, які має у своєму розпорядженні НБУ, в загальних рисах відповідний до тих, що використовують центральні банки провідних країн світу. Та суть питання постає у правильності їх застосування на цьому етапі розвитку. Адже не всі заходи та цілі грошово-кредитного регулювання розвинутих і процвітаючих економік можна співвіднести на економіку нашої держави, яка по суті свого становлення лише навчається бути незалежною і ринковою.

Звичайно, Україна пройшла великий шлях у розвитку механізму грошово-кредитного регулювання, починаючи від строго адміністративних до здебільшого ринкових методів, та центральному банку необхідно, підтримуючи незалежний статус,

визначитись із найбільш раціональною стратегією досягнення пріоритетних цілей, спрямованих на регулювання ринкових відносин, опираючись на світовий досвід, але не чітко наслідуючи його. Цілком зрозуміло, що справа не в самому монетарному режимі, а в неконкурентній економіці, за якої при будь-якому режимі досягнути цілової чи курсової стабільності неможливо.

Основними проблемами, які спричинили неефективність монетарної політики, є недостатня продуктивність застосування монетарного інструментарію, недосконала процентна та кредитна політики; відсутність середньо- та довгострокових кредитних ресурсів; значна частка проблемних кредитів у банківській системі; недостатні заходи дедоларизації економіки України; адміністративний тиск на реалізацію грошово-кредитної політики; практична відсутність незалежності центрального банку країни, непрозорість його діяльності, відсутність узгодженості дій уряду і Національного банку; високі девальваційні очікування і недовіра до банківської системи.

Загалом вказані негативні тенденції мають комплексний характер, пов'язаний із недосконалістю банківської системи і відсутністю гнучкої грошово-кредитної політики. А це зумовлює необхідність у виявленні нових та вдосконаленні наявних інструментів монетарної політики задля підвищення стійкості грошово-кредитної системи до кризових явищ.

Література:

1. Конституція України : [зі змін та допов., внесеними Законом України від 1 лют. 2011 р. № 2952-VI]. – Харків : Фактор, 2011. – 118 с.
2. НБУ своїми діями «консервує» кризові процеси. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://dt.ua/ECONOMICS/nbu-svoiyimi-diyami-konservuye-krizovi-procesi-galchinskiy-202950_.html
3. Офіційний сайт Банку Англії. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.bankofengland.co.uk/Pages/home.aspx>
4. Монетарна політика: проблема цільових орієнтирів. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://gazeta.dt.ua/macrolevel/monetarna-politika-problema-cilovih-orientiriv_.html
5. Анатолій Гальчинський: У провалах економічної політики левова частка провини НБУ. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://gazeta.dt.ua/macrolevel/anatoliy-galchinskiy-u-provalah-ekonomichnoyi-politiki-levova-chastka-provini-nbu_.html
6. Корнева І.В. Підвищення ефективності монетарної політики та інструментів її реалізації в Україні / І. В. Корнева // Наукові записки Національного університету Острозька академія. Серія : Економіка. – 2015. – Вип. 28. – С. 125–129.
7. Офіційний сайт Національного банку України. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://bank.gov.ua/control/uk/publish/category?cat_id=742185
8. Парадокси монетарної політики НБУ. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://gazeta.dt.ua/macrolevel/paradoksi-monetarnoyi-politiki-nbu_.html
9. Авраменко О.О. Сучасні інструменти грошово-кредитної політики та їх роль у забезпеченні економічної безпеки держави [Текст] / О. Авраменко // Наукові праці НДФІ. – 2014. – № 3 (68). – С. 104–110.

Сегеда Л.М. Актуальные проблемы деятельности Национального банка Украины как главного проводника монетарной политики

Аннотация. В статье проанализирована роль Национального банка Украины в обеспечении экономической стабильности государства. Охарактеризованы статус и основные функции центрального банка Украины. Проанализировано современное состояние и тенденции развития денежно-кредитной сферы, выявлены негативные факторы влияния на ее функционирование. Оп-

ределены основные проблемы реализации монетарной политики НБУ и обозначены направления их решения.

Ключевые слова: денежно-кредитная политика, центральный банк, экономика, инфляционное таргетирование, монетарная политика, инфляция, ценовая стабильность, валютный курс.

Sheda L.M. The actual problems of the National Bank of Ukraine activity as the main conductor of monetary policy

Summary. The article analyses the role of the National Bank of Ukraine in ensuring the economic stability of the state. The status and main functions of the central bank of Ukraine are characterized. The current state and trends in the development of the monetary and credit sphere are analysed, and negative factors influencing its functioning are revealed. The main problems of implementing the NBU monetary policy are identified and directions for their solution are outlined.

Keywords: monetary policy, central bank, economy, inflation targeting, monetary policy, inflation, price stability, exchange rate.